Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

З СЕРІЇ «МОЇ КЛІЄНТИ»

ПОРТРЕТ ХАБАРНИКА

перець

№ 5 (496). РІК ВИДАННЯ XXIII

Ціна 10 коп.

КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1963

Виставка ширнетреба

ЗРОБИ САМ

(Консультація)

ГУЗИР ДЛЯ ЛОВЛІ РАКІВ змайструвати дуже просто. Для цього треба купити який-небудь костюм та електросушарку, зроблену Харківським заводом «Електромашина» та Роганською картонною фабрикою (фабрика постачає рами). Коли ви придбали костюм, намочіть його в елементарній воді і повісьте на сушарку. Далі все робиться автоматично. Рами у сушарок такі потріскані, побиті і сучкуваті, що вже після першого сушіння костюм стає подібним до гузиря.

Придбати цей агрегат дуже легко: його ніхто не купує. В самих лише магазинах Києва цих оригінальних електросушарок лежить на суму 3.750 крб.

Чи можна на такій електросушарці висушити підмочену репутацію бракороба, знає лише один заступник директора заводу «Електромашина» т. Бурдін.

ХОЛОДНІ ЗАЛІЗЯКИ

Що ви бачите, шановні, на цьому стенді? Так, ви й справді бачите утюг. На нашу виставку його доставили з Тростянецького електротехнічного заводу на Сумщині. Цей незвичайний утюг відрізняється від усіх інших утюгів тим, що він не прасує. Але винайшли його не в Тростянці, а в Харкові. Є в утюга деталь така — чавунна плита. Так ті плити постачає тростянчанам Харківський електромеханічний завод. У першому півріччі минулого року у Тростянець поступала бракована кожна четверта плита. Але начальник ливарного цеху ХЕМЗ'у С. Цукерман і начальник бюро технічного контролю Н. Браславський не зупинилися на досягнутому. Тепер вони шлють у Тростянець бракованою кожну другу плиту. За рік вони відвантажили 104 тисячі плит, місце яким хіба на звалищі металевого брухту. Але бракороби не сумують: штраф (5000 карбованців!) за брак вони сплатили не з своєї зарплати. А жаль.

ЯК ВИЛИТІ!

Приємно глянути на речі, які випускає Ровенський промкомбінат. От хоча б на чавунну двоконфоркову плитку. Чого б вона була варта без пухирів? Варити, розуміється, на ній би варили, але... без настрою.

А так домашня господарка гляне на пухирі, що обсіли плитку, й посміхнеться. Аякже! Дуже дотепне застереження: торкнеш пальцем гарячу плиту, — наживеш собі на шкірі такі ж пухирі.

А колосники! Звичайний колосник — річ буденна, складається вона з щілин та чавуну. А от ровенський колосник — то вже витвір мистецтва. Це мистецтво чимсь нагадує марення абстракціоністів: абсолютна відсутність пропорцій. Усе, що можна було скособочити, скособочене понад усяку міру...

Це, між іншим, можна сказати не тільки про колосник, але й про все інше чавунне литво Ровенського міськпромкомбінату, де за директора править т. Гальтер.

Дивовижне литво!

Кажуть: де п'ють, там і ллють. Ми, звичайно, не беремося твердити, що ті чавунні одоробла відливались у п'яному стані.

Але в тверезому, їй-право, такого не втнеш!

ГЛИНА З ЛУШПИННЯ

На Сімферопольському консервному заводі ім. Кірова роблять смачний харчовий продукт — халву. Основною сировиною для неї править соняшникове... лушпиння. Правда, до складу халви входять ще й інші компоненти, але перевага все ж таки надається лушпинню. Споживачі в один голос рецензують сімферопольську халву:

— Нам те лушпиння вже поперек горла стало.

І це треба розуміти буквально, бо та халва й на смак нагадує глину.

Зваживши на претензії споживачів, директор Сімферопольського консервного заводу т. Каушанський вніс деякі зміни в технологію виробництва халви: тепер вона не тільки за смаком, але і за кольором нагадує глину.

Все це дає нам право висунути т. Каушанського кандидатом на дошку заслужених бракоробів.

ХРОНІКА ВИСТАВКИ

УНІВЕРСАЛЬНУ КАРАМЕЛЬ випускає Херсонська кондитерська фабрика імені Войкова. Директор фабрики т. Прудський охоче поділився новинками:

— Ми ніколи не зупиняємося на досягнутому і шукаємо нових шляхів для широкого використання нашої продукції. Якщо раніше наші цукерки можна було використовувати замість кременю й кресати з них вогонь, то нині вони можуть стати в пригоді як будівельний матеріал.

Наша карамель годиться також для оригінальних хімічних дослідів. Недавно держінспекція дослідила партію карамелі «Фруктова» і виявила, що їй бракує 1605 кг фруктового пюре, 26 кг лимонної кислоти та 426 кг горіхів. До чиїх рук прилипло те добро, поки що невідомо. Відомо тільки, що цю карамель пакують у ящики з-під мила, оселедців, цигарок та інших товарів широкого вжитку. Вся наша продукція, як правило, йде виключно на виставку «Ширнетреба». Зараз на фабриці лежить нова партія (чотири тонни) цукерок, готових для відправки.

Свою розмову т. Прудський закінчив таким застереженням:

— От тільки дітей залишати сам на сам з нашими цукерками не рекомендується. Дітям вони не по зубах.

ВИМУШЕНА ПОСАДКА. З вини Львівського заводу металовиробів 400 іграшкових «літаків-ракет» зробили вимушену посадку на полицях нашої виставки.

Експертизою встановлено, що «літаки-ракети» зазнали аварії через такі основні технічні причини: побиті фюзеляжі, нерівні колеса та заводний механізм, який взагалі не заводиться. Словом, львівські дяді догралися до того, що із заводської каси вилетіла у повітря чергова сума грошей на сплату штрафу за брак.

Здоровенькі були!

Лист прокуророві Хмельницької області тов. ЛЯШЕНКУ М. А.

Вельмишановний Миколо Антоновичу!

Давайте трошки помріємо. Давайте уявимо на хвилинку таку картинку. Давайте припустимо собі, що з одного району однієї області прислали мені листа про те, що один відповідальний товариш — на прізвище, скажімо, Ікс — безвідповідально ставиться до своїх службових обов'язків і викидає часом такі коники, що, читаючи про них, мимоволі карний кодекс на пам'ять спадає.

Я викликаю свого фейлетоніста, на прізвище, скажімо, Ігрек, і кажу йому: «Надійшов неприємний сигнал, товаришу Ігрек. Поїдьте на місце, вивчіть детально всю цю нехорошу історію і, якщо факти ствердяться, — розпишіть Ікса, як бог черепаху».

А далі справа обернулася так. Приїздить Ігрек з відрядження і доповідає:

— Фейлетон про товариша Ікса не витанцюється.

— Чому? — питаю.

— Факти не ствердились. На т. Ікса, — каже мені т. Ігрек, — просто звели наклеп. Просто з мухи зробили слона!

«Ну, слона так слона, — думаю. — Є ще в нас такі мастаки! Не перевелися ще такі писаки, що готові безневинну людину в ложці води втопити. Діло там, дивись, дірки з бублика не варте, а вони роздують його так, що хоч «караул» кричи».

— Якщо факти не ствердилися, — кажу, — то спишіть листа в архів, і на тому поставимо крапку.

А далі уявіть собі, вельмишановний Миколо Антоновичу, справа обернулася ще інакше. Одного прекрасного дня, як люблять висловлюватись автори низькопробних пригодницьких романів, я одержую ще одного листа, який приголомшив мене, ніби грім серед ясного неба. Я впевнений, що коли б до мене надійшла звістка про те, що одного прекрасного дня всі ще невиловлені хабарники й валютчики добровільно з'явилися до місцевих органів прокуратури й сказали: «Садовіть нас — ми прийшли», то це радісне повідомлення не потрясло б мене так, як потряс цей несподіваний лист.

«Якщо в твоєму апараті, шановний товаришу Перець, — пишуть автори листа, — та працюють геть чисто всі такі принципали, як товариш Ігрек, то запевняємо тебе, що всі вдячні Ікси республіки ще за життя бронзовий монумент тобі поставлять. Коли твій Ігрек прибув до нас у район, то ми думали, що він перевірятиме «художества» Ікса, а він цілий тиждень гулявпиячив з ним, та так пиячив, що ледве з району вибув».

Перевірив — факт. Ігрек пив-гуляв з Іксом. Ігрек з цієї причини зам'яв «художества» Ікса. За Ігреком з цієї причини тільки дим пішов. Потурив я Ігрека з роботи! А в нашому ділі інакше й не можна. Чистоплотність, принципіальність, порядність та об'єктивність у нашому ділі — це хліб наш насущний!

Так ми з вами й помріяли, пофантазували трошки. А тепер давайте, вельмишановний Миколо Антоновичу, погомонимо трохи про діло, цілком живе, реальне, не вигадане.

Діло було в Кам'янець-Подільському. На околиці цього древнього, хорошого, поетичного міста окопалися молоді погані люди, а, кажучи мовою грішної прози, — просто жульмани. Окопалися вони в Довжанському споживчому товаристві і добре гріли руки на кооперативному добрі.

Хороші, чесні люди написали про це в Кам'янець-Подільську міськпрокуратуру. Прокурор міста т. Музика наказав завести кримінальну справу й доручив старшому слідчому міськпрокуратури т. Ампілогову вивести жуликів на чисту воду.

Почав старший слідчий розмотувати довжанський кримінальний клубочок. Розмотує та й розмотує, розмотує та й розмотує...

— Ну як там у вас? — питає прокурор Ампілогова.

— Та розмотую, — відповідає старший слідчий прокуратури. — Тверденький горішок попався, товаришу прокурор. Не розколюються чорти рогаті!

— Ну, розмотуй, розмотуй.

А тут сигнал в прокуратуру: «Заїдьте, товаришу Музико, в чайну Довжанського ССТ та полюбуйтеся, як Ампілогов клубок розмотує, як він жуликів «розколює»...

Музика кинувся в чайну й очі йому на лоба полізли. А після того, як прокуророві очі знову стали на своє місце, вони побачили стіл, що тріщав від найвишуканіших страв, пляшок з оковитою, а за столом — п'яного Ампілогова в компанії майже тверезих майбутніх мешканців тюремної камери.

— А-а, так оце ти так клубок розмотуєш? — скипів т. Музика. — Це ти так жульманів розколюєш? Да? Так? Це ти так, очевидячки, «розколював» і пройдисвіта Горового, що прокрався на кам'янецькому маслозаводі? Тепер мені ясно; чому ти поспішив припинити його кримінальну справу! Значить, і він тебе споював! Да?

— Не в-в-о-ни мене споюють. Я ї-ї-х спою, щоб швидше ро-з-з-кололися! — ледве повертаючи язиком, промимрив Ампілогов.

— Да? Так ти так, да? — ще дужче спалахнув т. Музика. — Ти, значить, так, да? Так я тебе зараз навчу, як пиячити з такими типами! Офіціантко, тонкий стакан!

Не буду детально зупинятися на предметних прокурорських уроках у довжанській чайній — ви добре знаєте про них з листа, що я вам надіслав його наприкінці минулого року. Я хочу сказати кілька слів про вашу відповідь мені на цей лист. Ви пишете, що «факти пиятики мали місце, що питання про недостойну поведінку Музики й Ампілогова було обговорене на зборах первинної парторганізації міськпрокуратури, що т. Музику збори суворо попередили, а т. Ампілогову оголосили догану».

Оце й усе?! Запевняю вас, вельмишановний Миколо Антоновичу, що за таку «сувору» кару товариші Музика з Ампілоговим готові хвалу вам співати, «ура!» вам гукати, ручки вам цілувати.

Ні, не так треба виховувати кадри. Ой, не так!

Запевняю вас від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

Мал. БЕ ША.

На полі і в протоколі.

perec-ua.
perec-ua.

МАТВІЇВ „КИЇВ“

І такі для рідні,
І сякії ви,
Поки десь в Тульчині,
А не в Києві.
Хоч з кутка до кутка
Переходите, —
Щось ніде свояка
Не знаходите.

...Як тулився Матвій
У Тетієві,
Був рідні мов не свій —
Жив не в Києві...
А коли вирушав
Із Тетієва,
Теж ніхто не вважав,
Що — до Києва...
Тесть з-за Псла не добравсь,
Мов з-за Одера,
Поки зять, хоч старавсь,
Жив без ордера.
Поки він уповав
На Давидова,
Навіть брат не бував,
Не відвідував...

А коли йому Давидов
На квартиру ордер видав,—
Вся рідня Матвієва
Потяглась до Києва.

І, заходячи до хати,
Кожен просить прописати:
«Як-не-як, а ми ж таки
Не чужі, а свояки!
У столиці от живеш,
Допоможеш, підштовхнеш,—
Ми притулимося теж...
Веселіші ж і деньки
(Та дзвінкіші і чарки),
Коли поруч — свояки».

Вже й Матвію сісти ніде:
Дядько їде, тітка їде;
Пригадав з Кіровограда
Кум двоюрідного брата,
Що не вмер ще Матвій,
А живе на Польовій
У квартирі новій...
Допиталася з Остра
Й котрась сватова сестра;
Днів на двадцять і небога
Прибула з Кривого Рога.
Ота, без которої —
Крах консерваторії...
І небіж в Золотоноші
Жити вже ніяк не може:
Хоч не приймуть в інститут,
Він з півроку буде тут...
Бо ж таки не випре з хати,
Мусить дядько прописати...

Словом, знову став Матвій
Землякам і рідним — свій,
Ну а сам ходив просити
Переспати у сусіди.

Як в заїжджому дворі,
Що не день — нові приїжджі...
Кажуть люди, тижнів три
В рот не брав господар їжі,—
Думав: що ж робить? І вдіяв:
На... готель-квартиру «Київ»
Сам повісив невеличку
Застережливу табличку:
«Капітальний ремонт»...

Не повіривши сусідці,
Вгледів це, йдучи на східці,
Дід приїжджий — Ферапонт...

Василь ЮХИМОВИЧ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

МИ ВЖЕ ПОВІДОМЛЯЛИ ПРО ПЛОДИ, ЩО ЇХ ДАЛА В ГЛУХОВІ НА СУМЩИНІ ПЕРША БЕСІДА (З ДВОХ НАДРУКОВАНИХ ТОРІК У № 23 ЖУРНАЛУ) ПРО ТЕ, «ЯК НА ДУРНЯК ДВИГОНУТИ ОСОБНЯК».

А ОСЬ ПЛОДИ Й ДРУГОЇ БЕСІДИ. У ЛЬВОВІ НА ДУРНЯК ДВИГОНУЛИ ДВА ОСОБНЯКИ ЗАКРОЙЩИК ФАБРИКИ ІНДПОШИВУ ЦЬОНА М. Й. ТА ЗАВГОСП ТЕХНІКУМУ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА ШЕРСТЮК М. М. ТЕПЕР, ЯК ПОВІДОМИВ ПРОКУРОР ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ, СПРАВУ ПРО БЕЗОПЛАТНЕ ВИЛУЧЕННЯ ОСОБНЯКІВ ЦЬОНИ ТА ШЕРСТЮКА ПЕРЕДАНО ДО СУДУ.

ЇМ ПЛЕЛИ, І ВОНИ ПОШИЛИСЯ...

До голови колгоспу ім. Чапаєва т. Єгорова впурхнув птах далекого польоту.

— Журавльов! — відрекомендувався гість.— Архітектор... Скульптор... Професор антаблементських наук... Лауреат і так далі... Мабуть, читали в газетах?

— Так, газети ми читаємо,— погодився обережний голова.

— Завітав оце до вас, до людей праці, героїв ланів, зміцнювати, так би мовити, зв'язок творчої інтелігенції з трудовим селянством. Разом будемо творити справді народне мистецтво. Я не люблю сидіти без діла. Якщо на те ваша згода, то я з колгоспного клубу лялечку зроблю. Туристи ваш клуб фотографуватимуть!

— І скільки це приблизно коштуватиме?

— Та ви що? — образився професор.— Про гроші не може бути й мови! У мене їх у самого кури не клюють!

Це була абсолютна істина. Одного погляду було достатньо, щоб переконатися, що курей, а також інших товарних пернатих професор ніколи не розводив. А він уже малював принадні картини недалекого майбутнього:

— Уявіть! Їде до вас районне начальство. При в'їзді до села гостей вітає біломармуровий Аполлон! Хлопці призначають дівчатам побачення біля богині кохання Венери. Стіни і стеля контори прикрашені доричними ренесансами, романськими барокко-рококо.

— А матеріал? — простогнав зачарований голова. — За нього ж платити треба!

— Про гроші — ані слова! — відрубав професор.— Надмірності народові не потрібні. Різний там мармур, граніт, сапрофіт... Справжня краса не в дорогих матеріалах, а у мистецькому покликанні. Любастер дасте...

— Алебастр, хотіли ви сказати...

— Хай буде лебастер, якщо вам так більше подобається, — погодився митець. — Нам треба вирішити тільки одне маленьке питання. Гроші мені, як я вже казав, не потрібні. Я ж архітектор, лауреат і так далі: кури не клюють... А от моїм асистентам працю оплатити треба. Ці бідаки живуть на стипендію, вона ж — знаєте, яка... А у них — жінки, діти, батьки... Але хлопці страшенно талановиті!

Минав час. Талановиті хлопці ліпили. Вони з ентузіазмом втілювали благородну мету у життя. У будинку культури артілі імені Чапаєва з'явилися шаблонні гіпсові орнаменти та інші сумнівні прикраси.

— Скільки вже наліпили? — запитав якось Журавльов.

— 7.395 крб.! — відрапортували молоді таланти.

Того ж дня професорові закортіло познайомитися з життям і нести мистецтво народові в іншому колгоспі. Це була сусідня артіль імені Леніна, де головує т. Троян. Там відбулася розмова, яку вже не варто цитувати, і хлопці заходилися ліпити. Злупили добре: за літній кінотеатр — 880 карбованців, за Дошку пошани — 1258, за Будинок культури — 13361. За короткий час халтурники перевантажили з колгоспних кас у свої кишені близько 30 тисяч новеньких карбованців.

Словом, тт. Єгоров і Троян непогано оцінили працю майстрів ліпити грубі гроші. Але справжніми цінителями усе-таки виявилися не вони. По совісті оцінили працю зграї шахраїв тільки працівники прокуратури. Вони виявили, що у колгоспи колишнього Арцизького району, Одеської області, завітав не професор-лауреат з асистентами, а одеський дармоїд А. П. Журавльов з братами по ложці. По скільки їм тепер вліплять, один суд знає!

А ви, шановні голови? Поки вам плели, ви пошилися?.. А ще — голови!..

П. АНДРУЩАК.

Мал. К. ЗАРУБИ

ДАРМОЇДЕНКО ІДЕ ДО КОМУНІЗМУ.

ДЕ КРИМ, ДЕ РИМ...

Одного зимового дня дослідне господарство «Українка» (Вовчанський район на Харківщині) одержало пакет, в якому був дуже цікавий документ. У ньому було написано таке. Станція відправлення: — Рахни, Південно-Західної залізниці. Станція призначення: — Білий Колодязь, Південної залізниці. Вантаж: — кислий жом.

Прочитавши останні слова, керівники дослідного господарства зробили дуже кислу міну, таку, немов їх оцтом почастували.

І не дивно. Адже за три вагони отого кислого жому треба було заплатити лише одного тарифу 372 крб., бо ж пробігли вагони 944 кілометри.

Найцікавіше тут ось що: жом відправив Шпиківський цукровий завод. А по-сусідству з господарством «Українка» розташований Перший Петровський цукрокомбінат, який теж має того жому не одну яму.

Де Крим, де Рим, а де попова груша! Навіщо ж було ганяти вагони за тисячу кілометрів, забивати колії на сортувальних станціях, марно витрачати гроші?

Яка ж то голова придумала таку головоломку? Який невіглас отак планує перевозки?

Ой, хто в лісі — озовися!

Б. КАСЬЯНОВ,
черговий по ст. Білий Колодязь.

ПРО ВІДСУТНІСТЬ НАЯВНОСТІ

Одверто кажучи, Чечельник не найбільше з усіх міст на Вінниччині. Але й не найменше.

А коли говорити цілком одверто, то Чечельник ще навіть і не місто, а тільки селище міського типу. Однак — з усіма наявними ознаками культурного центру.

Електрики вам треба? Будь ласка, є електрика!

Асфальту? Є й асфальт!

Трамваю, правда, нема. Але за ним тут не дуже тужать. Якщо й тужать за чим, то — за звичайним склом до гасової лампи. Його в місцевій торговельній мережі вдень з вогнем не знайдеш, а вночі, при каганці, і поготів.

А при чому тут лампове скло,— спитає дехто,— коли в Чечельнику є електрика?

Є. Але тільки в центрі селища. А на всіх бічних вулицях вечорами світить місяць, світить ясний та блимають каганці.

Гасові лампи — ті світити не хочуть, бо нема для них стекол.

А стекол нема через те, що торговельні організації їх сюди не завозять: вони вважають Чечельник електрифікованим селищем.

От що можуть наробити кілька електричних лампочок, коли вони світять тільки про людське око.

Засліпити можуть цілу торговельну мережу!

ЧЕЧЕЛЬНИКІВЦІ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Кобила з телефоном...» Це рідкісне явище було описане ще торік у № 19 журналу. Коли Івано-Франківське облуправління зв'язку перевірило, звідки взялася та кобила, то виявило ще й не такі «художества» на Косівській дільниці лінійно-технічного вузла. Тут грубо порушувалися правила включення телефонів та оплати за користування ними, шкутильгала трудцисципліна, а дехто з працівників не гребував й окозамилюванням. За все це облуправління й зняло з роботи начальника дільниці Витрикуша.

Короста

ЩО І ХТО заважає людині жити й радіти? Що і хто створює такі умови, за яких здорова, життєрадісна людина втрачає апетит і свіжі троянди починають пахнути їй онучами?

Питання це надто вже багатогранне і відразу на нього не відповіси: тих причин може бути дуже багато.

Давайте розглянемо це питання у суто побутовому розрізі.

Бюрократи? Вони теж псують людям кров і нерви. Але бюрократ явище хоч і огидне, але видиме. З ним можна боротися і його можна перемогти.

Негода? Явище тимчасове і псує настрій ненадовго. А весною й поготів: тут тобі дощ, а тут тобі сонце. Вся природа радіє і ти разом з нею.

Блохи? Комарі? Короста? Казати смішно. Правда, короста противна, бо примушує активно чухатись. Але в світлі останніх досягнень хімії блохи, комарі і короста не є серйозною загрозою для доброго гумору людини.

Такий оптимістичний початок нашої розмови, здавалося б, може настроїти на мажорний лад найзапеклішого песиміста, але...

Ні, ні, не думайте! Ми з вами, шановні друзі, далекі від песимізму, хоч і доведеться говорити про дуже огидні, бридкі, як короста, речі.

Доведеться говорити про одне з побутових явищ, яке позбавляє добрих людей апетиту й примушує троянди пахнути їм онучами.

Доведеться говорити про зло, видиме і невидиме. І про зло, хоч і видиме, але невловиме. А якщо і вловиме, то «невкусиме». Тобто, воно тебе вкусить, а ти його не дуже.

Почнемо з того, що у місті Немирові на Вінниччині проживає громадянин Петро Федорович Юденко. Сам собою цей факт і не оригінальний, і не сумний. Живе то й живе. Мало де хто живе. Один живе в Лос-Анжелосі, а другий в Кобеляках.

Так-то воно, так. Та якщо мешканцям Кобеляк, чи Харкова, чи Копайгорода байдуже, де і як живе Петро Федорович Юденко, то громадянам Немирова це вже не байдуже. Особливо, як він живе. Скажемо відразу: живе Петро Федорович не так, як слід було б жити людині. Петрові Федоровичу гріх скаржитись на життя. Має він і дах над головою солідний, і пенсію одержує, має і хліб, і до хліба. Жити б та радіти...

Але громадянин Юденко належить до того сорту індивідуумів, які можуть більш-менш спокійно жити лише в тому випадку, коли всім навколо нього життя не буде.

На превелике щастя, на світі таких людей не дуже багато, але різновидностей таки чималенько. У кожного своя короста. Ні, не та, котру мазями лікують! Руки і язики у них сверблять з інших причин. Боязкіші з них пишуть анонімні ябеди, нахабніші натягають на себе мундир «правдолюбів» і не соромляться підписувати своє ім'я під брехнями і наклепами.

Юденко належить до «правдолюбів». З допомогою смердючих помиїв він намагається вивести «на чисту воду» весь світ

Ще в 1959 році Юденко та його дружина, лікар Марія Іванівна Бондарчук, почали атакувати чесних людей. Людей, з якими Марія Іванівна працювала під одним дахом: лікарів, фельдшерів, медсестер, санітарок... Важка і невдячна була то робота. Соціалізм зовсім непридатний грунт для чортополоху. Хоч як ти той чортополох не поливай помиями. Закони наші радянські, мораль наша соціалістична не дають волі розвернутися Юденкам та Бондарчукам.

Пиши, пиши, лий помиї, лий, а результат?

Був і результат. Фейлетон в обласній газеті «Вінницька правда»!

Тільки не такого результату чекали Юденко та його супружниця. Фейлетон був не про тих, про кого вони писали, а про них самих.

Тут би й зупинитися. Але короста є коростою. Чим більше чухаєшся, тим більше хочеться чухатися.

І Юденко починає писати знову. Тепер він пише на всіх. На молодих і старих, на живих і мертвих (так, так, це не для красного слівця! Написав Юденко наклеп і на людину, що померла чотири роки тому!). Пише на сусідів близьких і на малознайомих, на тих, що обирають, і на тих, котрі обрані, на партійних і на безпартійних.

Головний лікар Немирівської лікарні Бородулін? Давай сюди Бородуліна! Напишемо на Бородуліна.

Завідуючий соляним складом Сахненко? Давай сюди Сахненка! Чому б не написати, що в нього сіль не солона?

Начальник залізничної станції Немирів Козак? І Козака не минемо. Чого б не написати, що в нього паровози не по колії ходять, а по перону?

Гріх не написати й на подружжя Мороз — Людмилу Михайлівну й Федора Васильовича.

Людмила Михайлівна фармацевт — отже, підмішує хворим у пірамідон зубного порошку. А Федір Васильович — ні, ви тільки послухайте! — Федір Васильович працює в «Заготзерні»! Ви уявляєте собі, що це таке?! Це ж він день і ніч зерно краде. Хіба ж можна отак жити, по зерну ходити, зерно кожного дня в руки брати і не красти? Ні, Юденко знає, що робить. Треба тільки куди слід просигналізувати — й аж зашелестить за Морозом!

І на тобі ж такої (можете собі уявити розчарування Юденка!) — там «нагорі», там, куди Юденко писав і просив «розібратися», і справді розібралися й не те що посадили Мороза, а представили його до урядової нагороди за зразкове зберігання кукурудзи!

Інший на місці Юденка навряд-чи переніс би такий удар, а Юденко переніс.

Він, і оком не кліпнувши, сів писати нові наклепи. Тепер він уже не милував нікого. Однаковою мірою діставалося й перукарям і керівникам територіально-виробничого управління.

Коли б опублікувати список установ, організацій, комітетів, управлінь, міністерств, редакцій, де зберігаються «автографи» Юденка, то список той довелося б мабуть друкувати в журналі з продовженням до кінця року.

«Стривайте, — вигукнуть обурені, але не дуже здивовані громадяни з Кобеляк, Харкова чи Копайгорода, — стривайте! Що ви нам розказуєте про якогось там Юденка з Немирова. І в нас такі типи є. Хіба він такий уже дуже оригінальний, той Юденко, щоб присвячувати йому спеціального фейлетона?»

Цілком з вами згодні, шановні громадяни, Юденко не оригінальний. Але народний суд і прокуратура Немирівського району — вони оригінальні. От про це й мова. Чи часто ви чували, щоб такі, як Юденко, ставали перед судом? Відразу скажемо — не часто. Набий Юденко сусідові гулю на лобі, залізь Юденко до сусідської або державної кишені, отоді, будь ласка! Тоді юстиція себе покаже! А так? А так, шановні громадяни, наша юстиція, наші радянські і партійні органи часто забувають, що священна для наших норм життя формула: «за кожною скаргою, за кожним листом — жива людина» абсолютно не має на увазі юденків.

Йдеться про людину, а не про наклепника. А юденки часто, навіть дуже часто роблять з цієї формули непробивний щит для себе, а далі й спис. Вони не тільки захищаються, вони атакують. Вони пишуть анонімки, мерзоту, наклепи, а ми часто ці помиї соромливо називаємо — «сигналом»: «надійшов сигнал», «треба реагувати на сигнал».

Так, реагувати треба, і перевіряти треба, і прислухатися треба.

Але вже в першій інстанції дуже часто чують, яким помийним духом несе від юденківських «сигналів». Чують, але продовжують «реагувати». Плюються, затуляють носи, але створюють комісії, перекомісії, списують пуди паперу, потім втягують в «реагування» другу інстанцію, третю, соту. Більше того, чесні люди, облиті з голови до ніг помиями, вимушені, замість того, щоб працювати, відпочивати, веселитися, писати пояснення. А нанаклепник ходить з гордим виглядом всесвітнього викривальника.

Часом наклепників і анонімників взагалі не беруть всерйоз. Мовляв, так, диваки!

Диваки?! Цікаво було б прикинути, у що влітають нам їхні «дивацтва». Скільки часу, енергії, здоров'я забирають у тисяч людей із сотень установ перевірки тих «сигналів»! Про гроші, що їх витрачають під час тих перевірок, давайте домовимося відразу, говорити не будемо. Бо тоді найзапекліші розтратники й валютники мусять посунутись і дати юденкам місце на лаві підсудних поряд з собою.

Словом, Юденко стає перед судом. І, як не парадоксально, в цьому і є оригінальність немирівських юристів. Вони на відміну від своїх багатьох (ой, багатьох!) колег згадали, що моральна короста — наклепництво найефективніше лікується не рожевою водичкою відписок-«реагувань», а ядучими мазями законів.

Наших законів, які нікому не дозволять ганьбити гідність і честь радянської людини.

Микола БІЛКУН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ, ТА НЕ ВСІМ!

З ТИМ, «ЯК МИКОЛА БОРИСОВИЧ СЛУЖБУ ПРАВИТЬ», МИ ПОЗНАЙОМИЛИ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТОРІК У № 24 ЖУРНАЛУ. МИКОЛА БОРИСОВИЧ — ЦЕ НАЧАЛЬНИК ЧЕРНІГІВСЬКОГО ОБЛУПРАВЛІННЯ ПОБУТОВОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ ТКАЧЕНКО. ПРАВИВ ВІН СВОЮ СЛУЖБУ НЕ ТАК УЖЕ Й ЗАДОВІЛЬНО. ПІСЛЯ ФЕЙЛЕТОНУ т. ТКАЧЕНКО ПОЧАВ НАВОДИТИ ПОРЯДОК У СВОЄМУ ГОСПОДАРСТВІ: ДЕКОГО ВІДДАВ ДО СУДУ, ДЕКОГО ЗНЯВ З РОБОТИ, ДЕКОМУ ЗАПИСАВ «СТРОГАЧА». А ОТ ЯК ОЦІНИЛИ «СЛУЖБУ» т. ТКАЧЕНКА ЧЕРНІГІВСЬКІ ОБЛАСНІ ОРГАНІЗАЦІЇ, МИ ПОВІДОМИТИ НЕ МОЖЕМО. ВІДГУКІВ НА ФЕЙЛЕТОН ОД НИХ ЩЕ НЕМАЄ.

Колишнього архієпископа Чернігівського та Ніжинського Є. Сухенка засуджено до 8 років тюрми за шахрайство та розпусту.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

За дурною головою і ногам нема спокою.

Як мене перекидали.

— Чого оце серед білого дня лежу на печі? — питаєте.

Не дивуйтеся, люди добрі. Така вже в мене вдача. Розсердіть мене, як собі хочете, до білого розпечіть — лаятись з вами не буду. Краще на собі перенесу. Бо, ще раз кажу, характер маю дуже делікатний. Чим більше мене розсердять, тим дужче їсти хочу. І їм тоді вже, повірте, на совість: по саму зав'язку натоптую. Потім швиденько лізу на піч і лягаю животом до гарячої черені. Отакечки й лежу. Думаю. Відповідні висновки роблю. Тоді, знаєте, отака неприємна реакція якось легше проходить. Наче штук з десять баб пошепче. Й-бо, не брешу!

Що сьогодні загнало мене на піч — скажу, не криючись.

Отож поснідав я раненько. Походив сюди-туди по надвір'ю. Покурив. Дивлюсь: аж тут жінка — вареники на стіл. А я ж їх люблю-у! Давай, думаю, ще трохи підрубаю.

Доїв сімнадцятого вареника з капустою і надумав хомутові капітальний ремонт зробить. Включив радіо. Кинув на стільчик подушку, сів. Латаю хомут — танець маленьких гусенят слухаю.

На душі — благодать...

Аж ось заходить до хати отой молоденький вчитель, що недавно прислали до нас. Що в баби Палажки на квартирі. Привітався. А потім:

— Скажіть, будь ласка. Чи це ви будете товариш Лопух?

— Так точно. Товариш Семен Іванович Лопух, — відповідаю.

— Так ось що, Семене Івановичу, — почав він. — Я до вас у такій справі.

І да-в-вай наварювати. Що через війну в мене грамоти тільки за два класи (наче сам цього не знаю), що при комунізмі всім треба бути освіченими, з високою свідомістю, що... я й не згадаю всього. Довгенько балакав. А наостанку давай мене сватати: в яку школу піду вчитися, у вечірню чи в заочну.

Е-е, хлопче, думаю собі, не на того ти напав.

— Хай, — кажу, — подумаю.

Він і пішов.

А тут та-а-ка печаль залізла в душу, що й не сказати. Ви ж тільки самі подумайте: скоро тридцять стукне, а він хоче мене школярем зробити. Наче я й без грамоти не проживу. Хоч, правда, з отією грамотою в мене трішечки й куцувато, зате в житті я — сильний практик!

Хіба ж не тому мене весь час і перекидають на відповідальну роботу. Мовляв, покеруй, товаришу. Бо знають, що дорученим ділом вмію повернуть. Так все життя й пропадаю на керівній роботі...

Ось хоча б таке. Обзавелася наша артіль гусячою фермою. Звісно, це діло тоді ще було нове. Кому попало доручити — значить провалить його.

От у правлінні думали-думали, ламали голови і мене на завідуючого гусефермою — бух!..

З тих пір і пішли діла на фермі. Як по маслу.

Гусаки гелгочуть. Гуски несуться. Я — керую.

Кінчається осінь. Похолоднішало. Сніжок проскакує. А в гусятнику — ліса, як решето, світиться. Без глини, бачу, тут не обійтись. Я — їздовому записку. Щоб, значить, негайно доставив цей будівельний матеріал. Всього тільки три слова й настрочив, та розпорядження моє він виконав справно. А потім підходить до мене з тією самою писулькою. Зуби вискалив:

— А чого це ви, дядьку, розсердились на мене чи що?

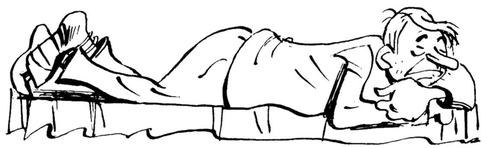

— Як? — питаю.

— Та ось дивіться, — показує мій папірець. — Пишете мені «миколо, привези Глини». Глину написали з великої букви, а мене з малої.

Е-е-ех, думаю. Пуп'янок ти ще зелений мене грамоті вчити.

— Та, ти, — кажу, — знаєш, що свині не до поросят, коли її смалять? Так і мені тепер. Не до грамоти, коли сніг гусей привалює. Та й з господарчої точки зору теж, — кажу, — треба думати: що головніше на даному етапі — глина чи ти, Микола?

І тут я його цими словами так до стінки припер, що він скрутнув головою, махнув рукою та й пішов...

Здібного чоловіка, скажу вам, завжди бачать. Таке й зі мною. Не встіш як слід нагріти місце, як вже тебе — на підвищення.

Ще й не розвернувся до ладу, щоб показати свої здібності в керівництві гусефермою, а мене знову перекидають...

— Таке ж то діло, — якось каже наш артільний голова. — Ти, Семене, гусеферму вже довів до кондиції. А от біда: з механізаторами у нас тугувато. Думаємо перекинути тебе на підкріплення. Зразу сядеш за тракторного причіплювача. Трудись. Придивляйсь, куди ото тракторист верне руля, коли треба взяти соб, а куди — на цабе. Згодом і в трактористи вилізеш. Ти ж чоловік тямущий.

І що б ви думали собі?

Не пройшло й два роки, а я вже до тракториста достукався.

Сиджу на хетезі, рулюю. А він пре, як сатана...

Правда, не завжди воно так і бувало. Бо механізація — ой-ой-йой — складна штука!

Немало казусів з нею було й мені.

Особливо пам'ятаю один з них. Вечір. Темнота насідає. А мені ще треба гнати трактора до табору. А до нього далеченько. Так я полем навпростець як урізав!

Воно б і нічого собі. Земля ж мерзла. Якби тільки не оті кляті долини. З одної вилізеш — друга перед тобою...

І от в одній з них раптом чую: щось мій трактор зачмихав. Потім — дир-тир і — замовк.

Я й до магнета, я й сюди, я й туди — не заводиться.

До півночі з ним провозився. Потім плюнув та й рушив додому.

Вночі пішов сніг. Густий-густий та лапатий. День іде. Другий — валить...

Довелось відпочивати моєму вороному в тій долині, аж поки жайворонок не заспівав.

Після механізатора став я заготувачем. Труджусь при конторі «Райзаготмотлох». У моєму повному розпорядженні возик, збруя, сива кобильчина. Транспорт, скажу вам по правді,— безвідказний!

Тут і магнето завжди в порядку, і зажигання хоч одбавляй.

Обов'язки мої теж простенькі. Їздь по селах, збирай старе залізяччя, ганчір'я, кістки, клоччя, пух, пір'я й інші матеріальні цінності.

Робота до душі. День не нормований. Плану ніякісінького. Що вбив, те й в'їхав.

А той грамотій ще хоче мене за парту посадити! Чи бачили таке?

Так ото, як тільки він пішов, кинув я зозла хомут під лаву, пообідав та й лежу оце. Роздумую.

Хоча й при комунізмі. Що зроблю, те й зроблю. А мені ж то — по потребі давай!

А він про грамоту Химині кури загонить.

І що б ви йому сказали?!

Зі слів Семена Лопуха записав Петро СТРУЦЬ.

с. Тиниця,
Бахмацького району,
Чернігівської обл.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

БАТЬКОВА НАУКА

Батько сина науча,
Крутить вуха Колі:
«Ти ж велике вже хлопча,
Другий рік у школі.
Рідну ж маму лаєш як!»
А син винувато:
«Сам ти лаяв маму так,
А ти ж більший, тату».

Георгій ПЕТРУК-ПОПИК.

м. Дрогобич.

ДОДАТОК ДО ЦИКЛУ О. ПІДСУХИ «ПОЕТИ ПРО СЮЖЕТИ», ОПУБЛІКОВАНОГО В «ЛІТЕРАТУРНІЙ УКРАЇНІ».

О. ПІДСУХА

У мене тих сюжетів тьма,
А от епітетів чортма,
Тому й продукція ріденька...
Чи не піти шляхом Руденка?!

Петро ДОРОШКО.

КОМУ ЩО

Дружина захопилась Фетом,
А чоловік (в житті прозаїк
він!) — буфетом.

Г. БЄЛЯЄВ.

СМІЛИВА СИНИЦЯ

Синиця — пташка невелика —
Орла клює, скубе і смика.
Кричить: Дивіться,
Звірі й птиці,
Яка я сильна, сміла й зла!..

* * *

А весь секрет у тому, що Синиця
Напала... на опудало Орла.

ЗАПРОСИЛИ НА РИБАЛКУ

Під вечір виповзла з-під листя
Черв'ячиха,
Гуляє-повзає сюди й туди
врозвалку.
— А що ж це ви одна? — пита
Зайчиха.
— Та чоловіка запросили... на
рибалку.

Микола БЕРЕЖНИЙ.

КРАСНОМОВЦЮ

В дебатах виступав він часто:
Співав то солов'єм,
То когутом горластим.
Перегортаючи папери на столі,
Про все судив «авторитетно».
Він говорив про хиби «взагалі»,
Зате себе розхвалював
«конкретно».

Ів. ФОСТІЙ.

Мал, А. ВАСИЛЕНКА

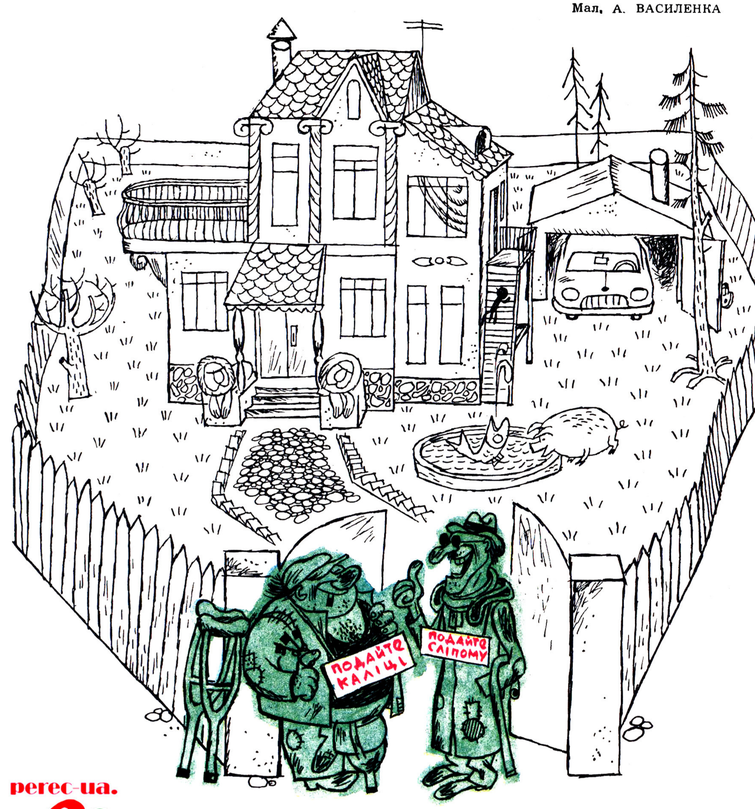

perec-ua.
perec-ua.

— **Невже це все твоє?**
— **Моє.**
— **Ого, та ти, я бачу, зовсім на ноги став.**

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

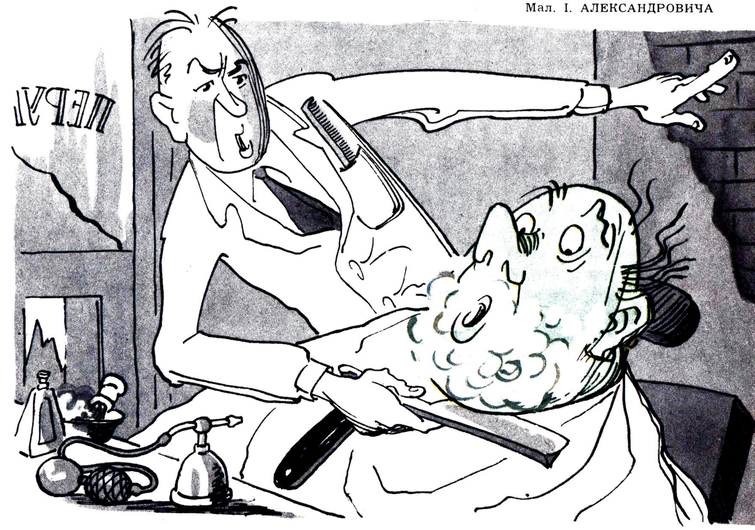

— Ну, то як? Будете ремонтувати перукарню?!

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Товариство захисту паперу провело деякі дослідження і прийшло до висновку, що паперова тяганина найактивніше заварюється в тих випадках, коли треба вирішити справу негайно. Якщо горда і неприступна Маруся не хоче відповідати на листи закоханого Вані, то, правду кажучи, трагедія тут не дуже велика. І коли Марусине серце не полине назустріч Ваніному навіть після десятого листа, це мало вплине на виконання планів розвитку народного господарства.

Гірше, коли серце однієї організації залишається замкненим для іншої. Тут кожен зайвий аркушик кожного наступного листа починає дорожчати в геометричній прогресії. Часто така переписка коштує десятки, а то й сотні тисяч карбованців... Що, приміром, робити Грушевському рудоуправлінню тресту «Нікополь-Марганець» (м. Марганець), коли Одеський завод важкого вагобудування ім. Старостіна ощасливив рудоуправління шістьма комплектами вагонних ваг. Там такі ваги, що хоч переписку рудоуправління з заводом на них важ, бо руду на них важити неможливо. Ця неможливість і породила потребу писати і слізно прохати щось робити з тими вагами: або відрегулювати або інші надіслати.

Листи йшли спочатку тільки на завод (а директором там т. І. А. Соловей), далі почали йти ворожити — люблять чи не люблять його товариші Соловей з Шаповаловим.

А діло ж як? А ніяк. Рудоуправлінню залишається, як бідному Вані, обривати ромашку й ворожити: люблять чи не люблять його товариші Соловей з Шаповаловим.

Що ж до голови колгоспу «Комунар», Бердичівського району, Житомирської області, т. Нечипорука, то він давно переконався, що республіканська «Укрсільгосптехніка» до нього байдужа.

Бо коли б «Укрсільгосптехніка» хоч частково відповіла взаємністю, листом (а найкраще ділом) на численні листи голови колгоспу, п'ять тисяч колгоспних свиней удвічі швидше нагулювали б сало.

Справа в тому, що колгосп «Комунар» спеціалізований колгосп. І спеціалізується він в основному на відгодівлі свиней. Кожного дня кормоцех цього колгоспу приготовляв 75 тонн варених кормів.

Варив у двох парових казанах. Один у минулому році вийшов з ладу. Варять в одному...

Як це вдається, знають, на жаль, краще всіх самі свині. І висловлюють, як уміють, по-свинячому своє незадоволення. Свиня вона і є свиня. Що ти їй листи будеш показувати, в яких голова колгоспу вже півроку вимолює другий казан?

Народні усмішки

Записані Н. А. ПРИСЯЖНЮК з м. Погребище, Вінницької області.

БЕЗ ХЛІБА

Покликали попа до хворого, щоб висповідав.

— Вже, батюшко, зо два тижні чоловік і хліба не їсть.

— От велика муція — я років зо три не їм хліба.

— Та й як же ви, батюшко, живете?

— Отак і живу: то млинці, то калачі, то вареники; а то паляниці, то так без хліба і обходжуся.

«НЕХАЙ БОГ ПРИЙМАЄ ТРУДА»

Пішли люди пішки до Києва на прощу, й баба з ними. Як ідуть назад, то й розказують, хто як приподобився: одна каже, що дала на служеніє; а та давала на молебен; а та на акапист; інша поставила велику свічку, що буде горіти з півроку на хвалу божу.

А мудра баба і собі хвалиться:

— Нехай бог приймає труда, ходила пішки туда й сюда, а маю рублика, то додому несу.

ЩО ЗА РІК МОЖЕ БУТИ

Було це ще за панщини. До одного кріпака все пан чіплявся і давав йому такі доручення, що їх важко виконати. Він хотів того кріпака з світу зжити. А раз пан зовсім здурів: призвав кріпака, дав йому цуценя і сказав:

— Бачиш це цуценя? Ти повинен його за рік навчити говорити. Як відмовишся, то голова тобі з пліч. Не навчиш за рік говорити — голова з пліч.

— Добре. Буду вчити, — каже кріпак і несе цю напасть додому.

Приніс і розказує жінці, що так і так, приказав пан за рік навчити це цуценя говорити людським голосом. Жінка заломила руки та в плач, та в голос.

— Нащо ти дурний погодився? Ти його й за вік не навчиш говорити.

А кріпак і каже:

— Знаєш, жінко, живуча смерть страшна, а за рік ти знаєш, що може бути? Може, цуценя здохне, а може, пан помре.

РОБОТЯГА

Забігла кума до куми, аж та вовну пряде.

— Кумцю, як ви цю вовну прядете?

— Отак і пряду, або що було?

— А я вже оно вовну ще на вівці бачу, то вже спати хочу.

ТРИ ДІЛА РОБИТЬ

Хотів хлопець женитися, та все шукав роботящої дівчини, щоб разом кілька діл робила.

Куди не піде, то дівчина чи шиє, чи пряде, чи пере сорочки, чи мастить хату, а все тільки одно діло робить.

У своєму селі не найшов собі до смаку. Прираяли йому дівчину в другому селі.

Взяв він старостів і пішов свататися. Дівчина була одна в хаті й заперлась, бо мила голову.

Коли сватачі постукали у двері, вона й крикнула:

— Почекайте трохи, бо я шию, мию, купаюся.

Хлопець аж підскочив, так зрадів, і засватав таку роботящу дівчину.

Після весілля небавом він і питає:

— Скажи мені: як це ти три діла робила?

— Та то я шию мила — купалася.

І ЗАРАЗ НЕ БАЧУ

П'ють два куми та так то любенько один з одним розмовляють. А як добре впилися, то один і каже:

— Куме! Випиймо, бо як помремо, то й не побачимось.

— А я тебе, куме, й зараз не бачу, — відповідає кум.

ЩО ДЕНЬ, ТО Й КУНДЕЛЬ

Дівчина хотіла вийти заміж та хвалилась хлопцеві, що вона добра пряха.

— Що день, то й кундель, а як коли, то й два на день.

А хлопець, щоб перевірити, чи справді вже вона така швидка пряха, взяв від скрині ключі і сховав в кужель.

От прийшла неділя — дівчина не може взяти чистої сорочки, бо не одімкне скрині.

Приходить хлопець, аж через два тижні, а той кужель вже й порохом припав, а дівчина пряде, ще й приказує:

— Ото що день, то й кундель, а як коли, то й два на день.

— А чого в тебе така чорна сорочка?

— Десь ключі від скрині запропастились.

Хлопець дістав ключі з кужеля і засміявся з її хвальби.

НЕМА ДВІ КЛЕПКИ

Чоловік все дорікав, що жінка без клепки. Як чоловіка не було дома, — бачить жінка, що селом їдуть люди і везуть лозину. Жінка зупинила тих людей і питає:

— Ви, люди добрі, часом не бондарі?

— Бондарі, а нащо тобі?

— Чоловік мій каже, що в мене нема клепки, то, може б, ви мені вставили, а я вам дам сала, пшона, паляницю.

Чоловіки переморгнулися, й один каже:

— Я бачу, що в тебе дві нема.

— Ну то що — вставте дві, а я вам заплачу.

Чоловіки до шиї приклали дві дощечки й дали щось таке, наче обручик.

Жінка дала їм шріт сала, пшона й паляницю.

Приїхав чоловік з поля, глянув на жінку й каже:

— Що це ти якусь дійницю на голову наділа?

— Еге, ти казав, що я без клепки, а в мене дві не було. То оце бондарі проїжджали селом, я попросила, і вони мені вставили. Я їм дала за це шріт сала, пшона, паляницю. Вже не скажеш, що я без клепки.

Євген БАНДУРЕНКО

ПРО ТЕ, ЯК КИРИЛО КРУТЬ НЕ ПОБОЯВСЬ НАЧАЛЬСТВО КРИТИКНУТЬ

Кирило йшов подвір'ям заводським
Та й стрівся із директором самим.

Кудись той вельми квапився, мабуть,
Бо й капелюх забувся надягнуть.

А тут якраз пороша, вітерець.
От і рубнув Кирило навпростець:

— Іване Йосиповичу! Ех, ви!
Чи ж вам не жаль своєї голови?

Чи вам потрібен у легенях скрип,
А чи схотіли підхопити грип?

Обачні будьте! Бійтеся біди!
Своє здоров'я бережіть завжди!

Здоров'я ваше дороге й для нас,
Бо всі ми любим і цінуєм вас.—

Було в директора багато справ,
Та він здорову критику сприйняв.

Тепер він завжди — в холод й при жарі —
У капелюсі ходить по дворі.

Отак не побоявсь Кирило Круть
Директора самого критикнуть.

ОЙ ЛЯКАВ ЧОЛОВІК

Ой лякав чоловік,
Що покине мене
Й до сусідки молодої
Рано-вранці дремене.
Я сказала: — Що ж, тікай!
Та на носі зарубай:
Треба жінку молоду
Милувати до ладу,
А який у тебе лад,
Як тобі все невдогад!

Ой лякав чоловік,
Що покине мене
Й від сварливої такої
В край цілинний дремене.
Я сказала: — Що ж, тікай!
Та на носі зарубай:
Там не божа благодать,
Там потрібно працювать.
А із тебе трудівник,
Як підмочений сірник!

Ой лякав чоловік,
Що покине мене
І від мене у ракеті
На Венеру дремене.
Я сказала: — Що ж, тікай!
Та на носі зарубай:
Славні космосу гінці —
Це герої-молодці,
Ти ж у мене молодець
Уминати холодець!..

Нотатки про їхні порядки

ВІДОМА «ТЕХНІКА»

Прикриваючись лозунгом «технічної допомоги», американські неоколоніалісти намагаються підкорити своєму впливу органи державної безпеки і поліцію молодих африканських країн.

(З газет).

Африко!
Чемною бути треба,
своїм благодійникам
кланяйся в ноги!
Дивись:
не жаліють вони для тебе
даром
«технічної допомоги»...

І де благородство таке
береться?!.

Одна лиш поправочка
невеличка:
«техніка» ця —
відома штукенція:
до чужих дверей —
злодійська одмичка.

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

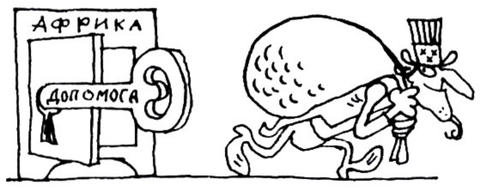

МИСТЕЦТВО ВИМАГАЄ ЖЕРТВ

Американський сюрреаліст Сальвадор Далі давно мріяв намалювати жінку з носом на місці вуха і вухом на місці носа. А щоб примхлива публіка не обізвала його халтурником, він твердо вирішив написати портрет з натури. Словом, якась красуня мусила лягти на операційний стіл. Але хоч цього разу мистецтво вимагало у жертви лише вухо і ніс, митець довгий час залишався з носом: ніхто не зголошувався на таку операцію. Аж раптом митець повідомив: «Завдяки мені скоро буде створено казкову істоту, найвидатніший твір епохи».

Виявляється, одна італійська кіноактриса погодилася лягти під ніж хірурга. Правда, ніс і вухо вона жертвує мистецтву лише на два місяці. Потім їх повинні повернути на місце.

«Вона така гарна, — захоплено говорить Далі. — Це буде цілком чарівна потвора».

А що буде, коли митець надумає малювати з натури, скажімо, вершника без голови? Невже й на цей шедевр він знайде якогось безголового?

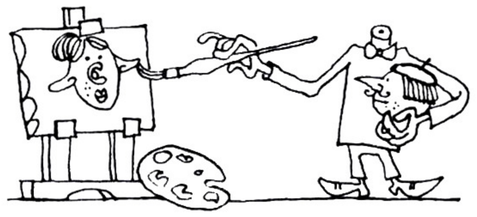

КОНКУРЕНТИ

Колись у Сполучених Штатах, вдираючись до банків, грабіжники одягали чорні маски або, принаймні, затуляли обличчя хустками. Але в наш вік нечуваного прогресу в Америці і тут сталися зміни...

У місті Клівленді одна зграя спритно обдирала місцеві банки, великі магазини та інші заклади, де можна добрячою копійкою поживитися.

Поліцейські власті марно гострили зуби на ту зграю. Минали місяці, грабунки не припинялися, а спіймати нікого не вдалося.

Коли ж, нарешті, грабіжникам не поталанило, і вони попалися на гарячому, місцеві поліцейські власті аж очі витріщили з подиву. Перед ними стояли грабіжники в поліцейських мундирах. І мундири ці були справжнісінькі, бо й грабіжники були справжнісінькі поліцаї, а грабували, так би мовити, за сполученням. Відчергують свої години, як поліцаї, і не переодягнувшись, рушають грабувати черговий банк чи магазин. А потім знову на службу.

Отак в Америці поліцейський мундир успішно конкурує з грабіжницькою маскою, а поліцейські — з грабіжниками.

Що ж, конкуренція — одна із підвалин, на якій отой «вільний світ» тримається.

Мал. Л. КАПЛАНА

Картину Леонардо да Вінчі «Джоконда» доставлено з Лувра (Париж) до США. Зараз її демонструють там під охороною військових моряків та особистих охоронців президента.

— Скажіть, що тут показують?
— Джоконду...

ПАДІННЯ І ПІДІЙМАННЯ

Японська газета «Іоміурі» провела свій традиційний новорічний опит. На запитання «Як вам зараз живеться?» 41 процент відповідей гласив: «Гірше, ніж у минулому році».

Японська компанія «Міцубісі сіодзі» уклала з американською авіаційною компанією «Дуглас» договір на виробництво в Японії реактивних літаків, керованих снарядів та ракет нового типу.

Японців рік новий, як бачимо, не радує,
Та ще й на гірше перспектива мається.
Життєвий рівень з кожним роком падає,
Зате вояччина все вище підіймається.

Ю. КРУГЛЯК.

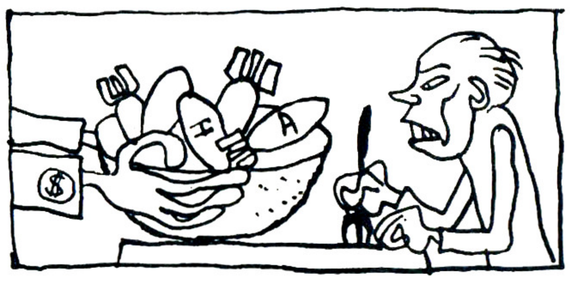

НАТОВСЬКІ КРОКИ

Військова комісія НАТО цілий рік сушила голову над розміром єдиного стройового кроку для всіх частин НАТО. Після тривалих дебатів вирішили вважати найелегантнішим стройовий крок завдовжки 75 сантиметрів.

Але проти рішення військової комісії рішуче виступило боннське військове міністерство. Західнонімецькі вояки заявили, що хоч той крок на 75 см і можна вважати найелегантнішим, але в бундесвері довжина кроку становить 83 сантиметри. Такий крок кращий, сказали боннські солдафони, бо швидше веде до мети. А мета боннських реваншистів відома. І кроки їх теж. Та кроки довгі, а руки короткі!

СВІДЧИТЬ МИЛОСЕРДНА БРИГІТТА

Бригітта Герстенмайєр дізналася, що у місті Кобленці збираються судити зовсім безвинну людину — такого милого і вихованого барона фон Толля...

І справді, барон, хоч із запізненням на 17 років, опинився на лаві підсудних. Справа в тому, що добрий знайомий дружини президента бундестагу, отой фон Толль — закоренілий гітлерівський злочинець. На його чорній совісті — життя сотень замордованих і розстріляних радянських людей.

Але фрау Герстенмайєр вважає барона людиною чистою. Тож не може вона допустити, щоб такого янгола взяли та й засудили!

І «милосердна» Бригітта пішла у свідки, щоб захистити бідного барона.

На суді вона доводила, що барон фон Толль не може бути злочинцем, і виклала свої «незаперечні» докази: по-перше, барон походить з «доброї християнської сім'ї», по-друге, він вихований у дусі християнської моралі, потретє, мати барона — дочка старого прусського генерала, а головне — фон Толль — давній знайомий фрау Герстенмайєр та її чоловіка — пана президента бундестагу Отто Герстенмайєра.

Боннські судді, як люди чемні і правдолюбні, звичайно, не могли не зважити на свідчення такої поважної дами. І фрау Бригітта повернулася додому з почуттям виконаного обов'язку — «безвинного» барона врятовано.

Як же тепер фрау Герстенмайєр не повторювати слів свого чоловіка про те, що боннська держава — зразок демократії і справедливості!

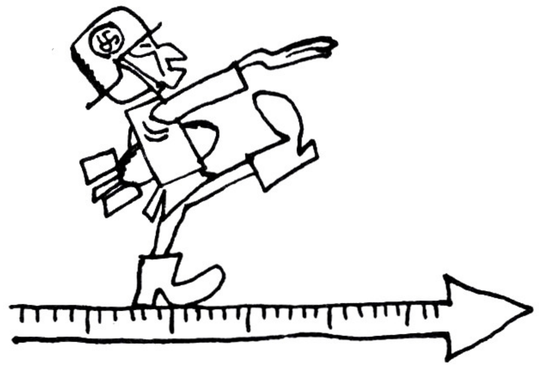

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА

Я давно помітив, що в нашій їдальні навіть сіль солона.

(З запису в книзі скарг).

Прошу дати мені путівку на курорт, бо я маю бути слаба.

(Із заяви до профкому).

Дана Меламуці Петру Івановичу в тім, що він закінчив десять класів восьмирічної школи.

(З довідки).

Надіслав Г. Г. БЕЗРУЧКО
з с. Кельменці, Чернівецької обл.

МАБУТЬ НАПЛУТАЛИ

На Луцькому консервному заводі довгий час не використовується дорогоцінна нова техніка.

(З листа до редакції).

Лежать чудесні автомати,
Томатно-сокові агрегати,
Та так поприпадали пилом,
Що не відмити їх і милом.

Мабуть, наплутали тут з технікою нині —
Із овочами й фруктами змішали,
Та разом з ними і нові машини
Замаринували.

К. ЮР.

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

ПОГРАБОВАНО ШІСТЬ ЖИТЛОВИХ ОБ'ЄКТІВ селища Стіжкове, Амвросіївського району, Донецької області. Невідомо, хто вкрав там будівельників. Тепер закінчені будинки стають схожими на стародавні руїни. Один з них, як визначний пам'ятник безгосподарності, місцеві аматори фотографують і розсилають по редакціях ще з 1957 року.

ЗАМОРОЗИВ БАНЮ завідуючий пральнею Мішин (м. Харків, вул. Південнопроектна). Хоч баня і пральня співі нують під одним дахом, але котельня розташована у володіннях прального зава. Далі його володінь гаряча вода не тече. Подейкують, що мийний об'єкт він заморозив у відповідь на скарги відвідувачів бані, які погрожували намилити йому голову за те, що він подає гарячу воду, коли його ліва п'ята хоче.

Перчанські туристські маршрути

ВСТУП

Про місто Путивль ви можете прочитати ще в рукописних пам'ятках староруської літератури. Тому на історичному минулому міста Путивль зупинятися не будемо, а зупинимося на станції Путивль Південно-Західної залізниці.

У літописах та в інших рукописних літературних пам'ятках про ту станцію нічого не писалося, зате уже двічі писалося у місцевій міжрайонній газеті. Знайдете про неї згадку і в газеті обласній.

Тут на порівняно невеликій території, що називається станційною територією, як у знаменитому Уманському парку-заповіднику «Софія», штучно відтворено різноманітні краєвиди. Водночас, незважаючи на цю розмаїтість, усі вони загалом становлять собою єдиний ансамбль — перед вашими очима тут розгортається неприваблива картина безгосподарності.

Заслуга у створенні цього дива належить не працівникам станції, а деяким, пробачте на слові, господарникам Буринського та Путивльського районів.

ОБ'ЄКТИ МАРШРУТУ

Древні могили виникають у вашій пам'яті при одному тільки погляді на кургани, що зображені на фото № 1.

1

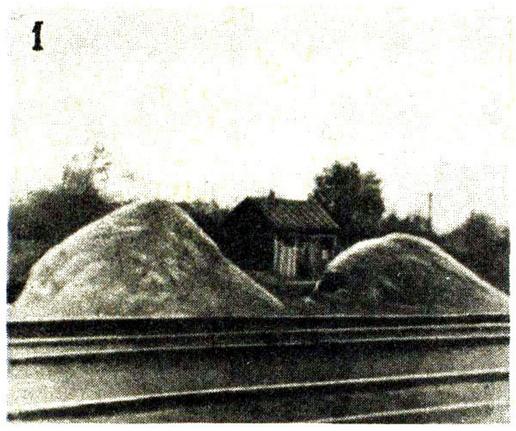

Це й справді-таки могили, висипані Буринським торфопідприємством (директор — т. Макаренко). Похоронені в них народні гроші, бо могили ті — з мінеральних добрив.

Донецький краєвид відтворено на орендній ділянці Путивльського плодоконсервного заводу (директор — т. Монастирьов). За відсутністю дефіцитного на Сумщині матеріалу — пустої породи — цей терикон (фото № 2) споруджено з вугілля. Невідомо тільки, навіщо коло підніжжя того терикону примостили ще й купи тарної дощечки та шкляні банки.

2

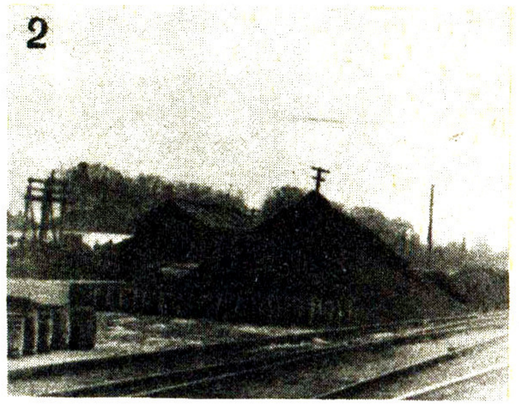

3

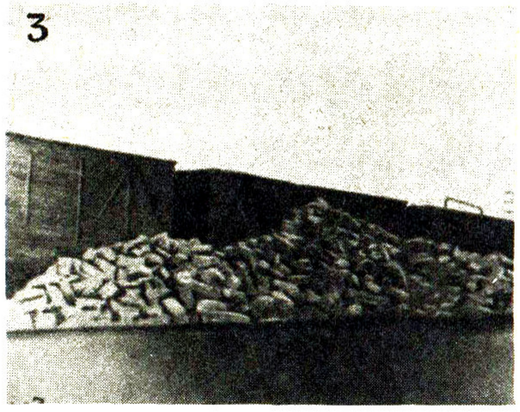

Гірський хребет (фото № 3) воздвиг із будівельного каменю-черепашника Буринський міжколгоспбуд (директор т. Новаченко). Але цього буринським перетворювачам природи здалося замало і вони влаштували на станції ще й —

Лісові завали, які ви бачите на фото № 4. Путивльські ж міжколгоспбудівці, очолювані директором т. Сухорученком, мобілізували всю свою безкрилу фантазію безгосподарників, щоб не відстати від своїх буринських колег. На своїй ділянці вони створили колоритний комбінований краєвид (фото № 5). Тут гармонійно поєднуються і завали будівельного лісу, і терикони із вугілля, і гори із цегли.

4

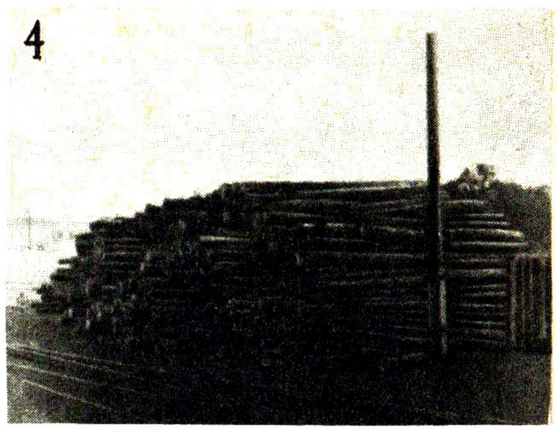

5

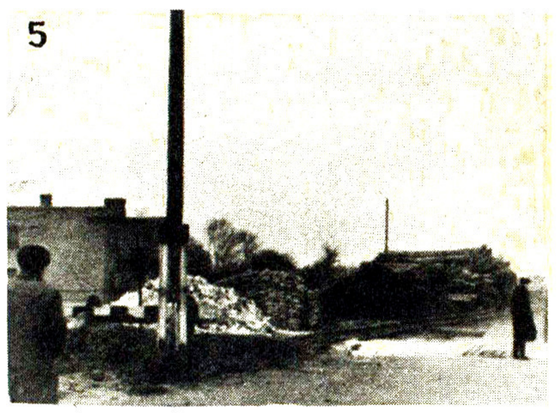

* * *

Колись, як відомо, «в Путивлі-граді на валу» княгиня Ярославна, плачучи, ждала з походу свого чоловіка — князя Ігоря.

Тепер же й на станції Путивль теж мало до сліз не доходить — працівники станції ждуть не діждуться господарів отих вантажів, що захаращують станційну територію.

Відомо також, що княгиня Ярославна у своєму горі зверталася по допомогу до сонця, вітру та інших сил природи. Працівники ж станції зверталися по допомогу до преси. Газети виступили, але це допомогло, як бабі кадило. Та не будемо втрачати надії.

Довідник уклав Д. МИТЮК.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

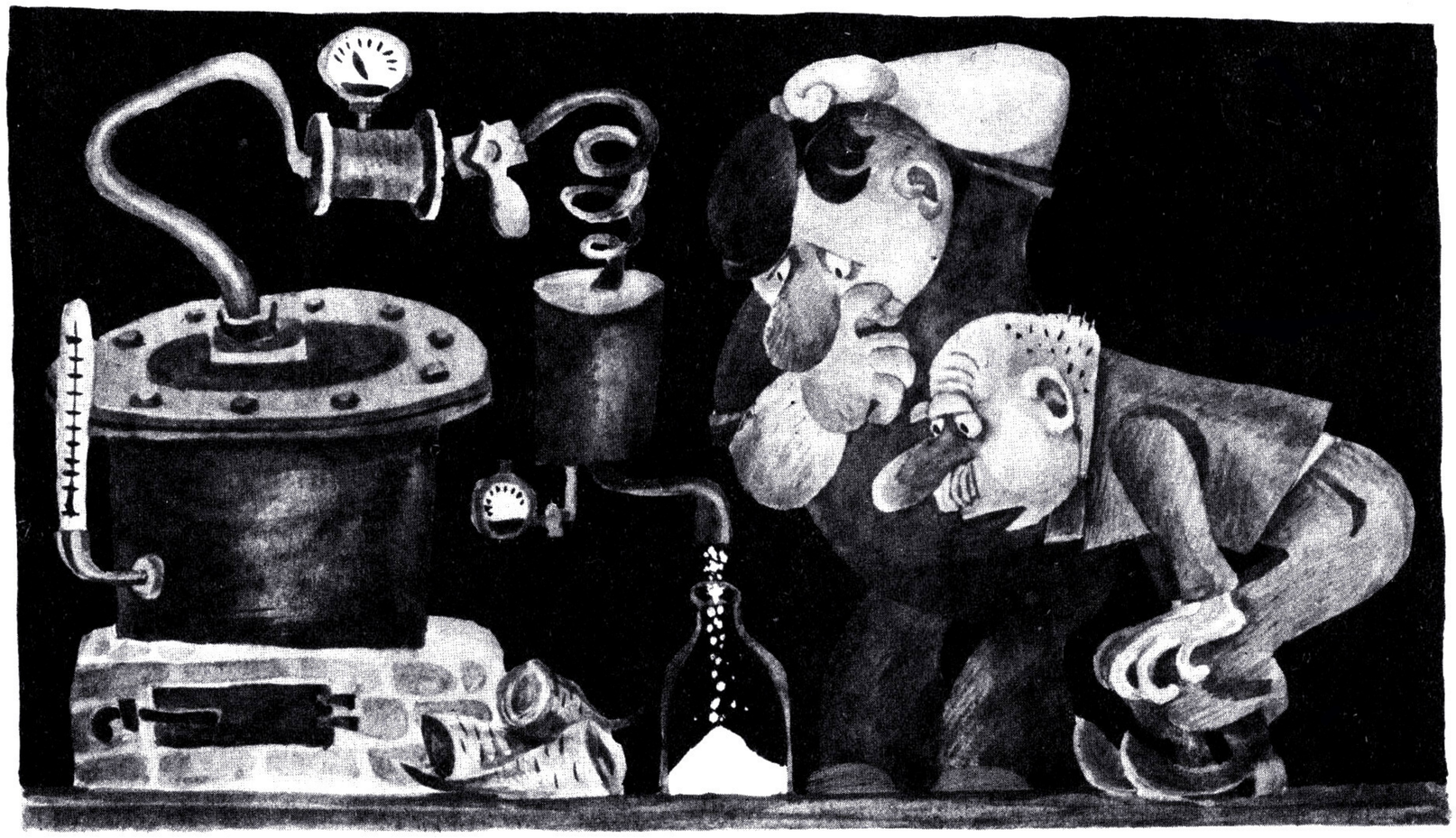

— Щось у нас не теє з технологією: замість самогону цукор сиплеться...

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Перцеві» написали про те, що в обласному державному архіві (м. Ужгород) деякі працівники пиячать, видають фіктивні довідки тощо.

Виконком Закарпатської облради перевірив наведені в листі факти й повідомив редакцію, що всі вони ствердились. Працівника архіву Фолтина, який видавав фіктивні довідки про трудовий стаж для одержання пенсії, засуджено до 3-х років ув'язнення. Директора облдержархіву Місюру В. П. та завідуючого архівним відділом облвиконкому Дем'янченка І. М. з роботи знято. На працівників облдержархіву Славика та Регевші за пияцтво накладені суворі адміністративні стягнення.

★ Читачі «Перця» повідомили редакцію про аморальну поведінку директора комбінату комунальних підприємств м. Хотина Душка Г. М., про те, що комунальні будинки ремонтують недоброякісно та про серйозні недоліки в землекористуванні.

Чернівецький обком КП України перевірив цей сигнал і повідомив, що факти повністю ствердились. За дискредитацію себе, як члена партії, бюро колишнього Хотинського райкому КП України оголосило Душкові сувору догану з занесенням до облікової картки. З роботи його знято. Зараз вживаються заходи до поліпшення ремонту будинків та до впорядкування справи землекористування в місті.

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Дорогий Перче!

Відгадай загадку: стоїть сосна, а на сосні конопля, а на коноплі глина, а в глині свиня.

Загадка простенька, і ти, звичайно, відразу ж здогадаєшся, що це сосновий стіл, застелений скатертиною, а в глиняній мисці парує печеня.

А тепер відгадай складнішу загадку: стоїть сосна (та не одна), а на сосні... нічого немає.

Так от, щоб ти собі не ламав голови, ми відразу ж і відгадку дамо. Сосни — це стовпи електролінії на нашій вулиці ім. Карла Маркса. Вже багато років стоять вони без проводів і, слово честі, не прикрашають електрифікованого села. А як нам обридло дивитися на ці стовпи і світити гасовими лампами.

Вже як на те пішло, Перче, то відгадай ще одну й останню загадку: чому, електрифікувавши все село, правління колгоспу та «Сільелектроенерго» забули про нашу вулицю?

47 ПІДПИСІВ.

Село Руське Поле,
Тячівського району,
Закарпатської області.

Ось тобі крупним планом картина нашого Оріхівського райпромкомбінату після його укрупнення. Це сталося в 1961 році після приєднання до нього колишньої артілі «Зоря».

Артіль складалася з 99 чол. Але, коли її до нас приєднали, вона чомусь себе вже назвала «заводом». Спочатку ми не второпали що й до чого. А згодом допетрили: назва потрібна була для того, щоб «завод» мав свого директора. А як може директор керувати підприємством без головного бухгалтера? Довелося і таку штатну одиницю посадити. А головному бухгалтерові потрібен штат бухгалтерів звичайних. А плановики? Хіба може завод працювати без плановиків? А обліковці? А...

Одним словом, при 230 робітниках наш райпромкомбінат має тепер аж двох директорів, а при них — два комплекти адміністративно-господарського персоналу! Від такого спареного керівництва у нас двоїться не тільки в очах, але й у відомостях на зарплату.

Чи не можна, Перче, так зробити, щоб у нас перестало двоїтися?

В. МОЧАЛІН,
голова місцевкому райпромкомбінату.

Запорізька область.

Диспетчер Бердичівської автостанції ні давати, ні брати автографів не любить. Ми пересвідчилися в цьому 22 січня, коли разом з іншими пасажирами чекали машини на село Бистрик. Виявилося, що графік руху автобусів така ж ненадійна річ, як прогноз погоди. Спочатку автобус запізнився. А коли він прибув, диспетчер перевів його з одного графіка на інший. Це значило, що машина затримається ще на сорок хвилин. Словом, у нас було досить часу, щоб залишити свої автографи у книзі скарг. Але зробити це було ще важче, ніж виїхати вчасно з Бердичева. Диспетчер книги скарг не дав і тоді навіть, коли ми покликали на допомогу дружинника. Хотіли ми дізнатись, як його прізвище, але й воно зберігається тут у цілковитій таємниці.

От ми і звертаємося до тебе, Перче: перешли, будь ласка, наші автографи на Бердичівську автостанцію.

П. МИХАЙЛОВСЬКИЙ — робітник заводу «Прогрес»;
Ю. ІВАСЮК — крановщик; Л. КОВТУН — колгоспник.

ВІД ПЕРЦЯ. Ще десять автографів надіслали пасажири автобуса, що йшов 24 січня за маршрутом Львів — Ковель. У місті Володимир-Волинському у водія почали знімати касу. Поки на станції лічили гроші, пасажири лічили загублені хвилини. Особливо ретельно лічили їх ті, що поспішали на поїзд. Один з пасажирів пішов до диспетчера, щоб той прискорив відправку автобуса. Але диспетчер просто вишитовхнув пасажира за двері. Автобус прибув у Ковель з запізненням на 40 хвилин. Очевидно, на думку деяких працівників автотранспорту, пасажир бере квиток лише для того, щоб запізнюватися та ще й бути вилаяним.

Каховське будівельне управління № 19, яким керує т. Булатов, збудувало дорогу до Новотроїцького птахокомбінату. Ой і дорога це була дорога. Асфальтована. Вгатили в неї не мало і не багато — 41200 карбованців. Само собою, новими грішми. Бо і дорога — нова, проклали її недавно, в 1961 році. А в наступному, 1962 році дорога пропала. Мов крізь землю провалилася.

А, проте, оте «мов» тут зовсім недоречне: дорога й справді провалилася під землю. Ями є, вибоїни є і горби всілякі теж є, а дороги не видно. Повзла за весняними водами, дощами і негодами, а разом з нею попливли і народні гроші, витрачені на її будівництво.

Розуміється, дороги вже не повернеш, а от гроші, Перче, повернути можна. Бо потекли вони не в море-окіян, а в кишені бракоробів.

Доведеться декому потрусити кишенею...

І. КОВАЛИК,
редактор місцевого радіомовлення.

с. Новотроїцьке,
Херсонської області.

Пригадуєш, як закінчується дитяча казочка про рукавичку? Дуже невесело вона закінчується: пригрілася в рукавичці тепла компанія дрібних звіряток, та де не візьмися ведмідь — поперся туди і рукавичка луснула.

Між тим, кінець казочки міг би бути щасливішим, якби звірям трапилася рукавиця, пошита (м. Запоріжжя). У ній вільно може розміститися не те що ведмідь, але й індійський слон.

Верхньохортицькому райпобуткомбінаті шиє для робітників доменних печей. Та робітники боятися тих рукавиць більше, ніж вогню. Єдине, кажуть вони, що можна зробити при їх допомозі, — це покалічитись.

Таний «спецодяг» райпобуткомбінат шиє для Може, ти, Перче, роз'ясниш керівникам побуткомбінату, що рукавиці треба шити на людей, а не на ведмедів.

Бо інакше нам доведеться відмовитися од ведмежих послуг верхньохортицьких бракоробів.

П. БУШТРУК,
зав. відділом організації праці доменного цеху.

З-д «Запоріжсталь».

Дозволь процитувати уривок з твого розділу «Перцеві відповідають», надрукованого в № 19 журналу за 1962 рік:

«Перцеві написали про те, що керуючий відділком «Красне» цукрокомбінату ім. Халтуріна (Полтавська обл.) Слагода А. Г. лається, грубо ставиться до підлеглих, ображає їх... Як повідомив райкому КП секретар т. Знова, шияка і грубіяна Слагоду з роботи знято».

У цьому повідомленні що не слово, то чистісінька правда. От тільки продовження не вистачає. А продовження таке: пияк і грубіян Слагода А. Г., якого було знято з посади керуючого відділком «Красне», тепер працює... керуючим відділком «Львівка», Ланівського цукрокомбінату, Полтавської області, де продовжує пиячити і грубіянити. Спробуй, Перче, після цього сказати, що у нас на цукрових підприємствах Полтавщини не карають пияків і хамів.

ЦУКРОВИКИ.

Ми, мешканці міста Миколаєва, міста моряків і суднобудівників, води не боїмося.

І Чорне море у нас під боком, і Бузький лиман, і річка Південний Буг. Але водоймища, які утворюються в погану погоду на проспекті Леніна, між вулицями Інженерною та Громадянською, лякають навіть тих, хто в Індійському океані шторму не боявся.

Порадь, Перче, нашим міськкомунгоспівським діячам або з'єднати ці водоймища каналом з Чорним морем, або спробувати спустити їх в каналізацію.

Який варіант дешевший, хай вони самі прикинуть.

Панас ЛУБЕНСЬКИЙ.

м. Миколаїв.

У ПЕРЦЯ НОВОСІЛЛЯ

Я переїхав на нову квартиру.
Моя нова адреса:
Київ-47, Брест-Литовське шосе, 94.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. **Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.**

Адреса редакції: **Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 5-30-31. Для телеграм: Київ **Перець**. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 5 (496) (на украинском языке). Підписано до друку 23.II.1963 р. Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 02059. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 0147. Тираж 325 000 прим.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ВИПАДОК, КОЛИ ГУСАК СВИНІ ТОВАРИШ